

Áo Trắng Quần Đen

Xưa, học trò con gái

áo dài trắng đơn sơ

mỗi em là bài thơ
trong từng dòng lưu bút...

Áo dài trắng phơ phất
cái quần trắng phảng phiu
đôi khi nét yêu kiều:
em, quần đen, e ấp...

Mỗi tháng vài ngày mặc
chéo quần đen gió bay
vào lớp, Cô và Thầy
nhỏ nhẹ càng nhỏ nhẹ...

Chuyện không bình thường thế
có bất thường thêm thương!
Nay, nhớ, nhắc về trường
vui, buồn, cũng phơ phất

Áo dài bay và tóc
cùng bay theo chéo quần
các em má bồ quân
nhớ ơi rừng Đà Lạt...

Phấn thông vàng thơm ngát

gió bay, áo, tóc bay...
bay cả tuổi thơ ngây
bây giờ...còn nước mắt!

Em! Ai còn, ai mất?
Em nào cũng dễ thương
tất cả đều mây sương
tất cả đều...tứ xứ...

Trần Vấn Lệ